

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ПОПОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF POPOV v. UKRAINE)**

(Заява № 23892/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

14 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

14/03/2007

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Попов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
пані Р. Ягер (R. Jaeger),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 20 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 23892/03), поданою проти України до Суду 15 липня 2003 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України паном Леонідом Михайловичем Поповим (далі – заявник).

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженими – пані В. Лутковською та паном Ю. Зайцевим.

3. 15 березня 2005 року Суд вирішив направити на комунікацію Уряду скаргу заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу щодо тривалості виконання рішень, винесених на його користь. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився в 1946 році та проживає в м. Жовті Води Дніпропетровської області, Україна.

5. У невизначену дату заявник подав позов до Жовтоводського міського суду до свого роботодавця – державного підприємства Жовтоводського управління будівництва щодо стягнення заборгованості із заробітної плати та інших виплат.

6. 21 грудня 2000 року Жовтоводський міський суд виніс рішення на користь заявника і присудив йому 5329,30 грн¹.

7. 19 січня 2001 року відділ державної виконавчої служби Жовтоводського міського управління юстиції відкрив виконавче провадження.

8. У невизначену дату заявник звернувся з новим позовом до суду до того ж підприємства щодо інших виплат та компенсації.

9. 20 лютого 2002 року суд виніс рішення на користь заявника та присудив йому 2093,49 грн².

10. Заявник отримав 650 грн, але, як він стверджує, решта присудженої йому суми залишається невиплаченою.

11. Листом від 4 квітня 2003 року виконавча служба повідомила заявника про те, що виконавче провадження призупинено у зв'язку з відкриттям провадження у справі про банкрутство підприємства за рішенням господарського суду Дніпропетровської області від 27 грудня 2001 року. Виконавча служба також зазначила, що відповідно до Закону «Про введення мораторію на примусовий продаж державного майна» 26 грудня 2001 року було накладено заборону на продаж майна підприємств, державна частка в яких становить 25% статутного фонду.

12. Наказом Міністерства палива та енергетики від 5 жовтня 2004 року підприємство-боржник було ліквідовано.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

13. Відповідне національне законодавство викладено в рішенні у справі «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 4 КОНВЕНЦІЇ

14. Заявник скаржився на порушення пункту 1 статті 4 Конвенції, посилаючись на той факт, що він був змушений працювати без оплати за свою працю. Суд зазначає, що заявник виконував свою роботу добровільно і його право на її оплату ніколи не заперечувалось. Спір, таким чином, стосується цивільних прав та обов'язків, однак не виявляє жодного елемента рабства, примусової чи обов'язкової праці в

¹ Приблизно 1078,10 євро.

² Приблизно 467,54 євро.

сенсі цього положення (див. «Сокур проти України», ухвала № 29439/02, від 26 листопада 2002 року). За цих обставин Суд вважає, що ця частина заяви має бути відхилена як явно необґрунтована відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

II. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

15. Заявник скаржився на тривале невиконання рішення, винесеного на його користь. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу. Ці статті передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

A. Щодо прийнятності

16. Уряд не надав зауважень щодо прийнятності скарг заявника.

17. Суд робить висновок про те, що скарга заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо тривалості виконання рішення Жовтоводського міського суду не є явно необґрунтованою в сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Далі Суд зазначає, що вона не є неприйнятною за будь-яких інших підстав. Таким чином, вона повинна бути визнана прийнятною. З тих же підстав скарга заявника за статтею 1 Першого протоколу не може бути визнана неприйнятною.

B. Щодо суті

18. Уряд стверджував, що відповідальність держави в цій справі обмежувалась організацією та належним проведенням виконавчих дій

та що тривалість виконавчих проваджень була спричинена важким фінансовим становищем підприємства-боржника.

19. Заявник не надав коментарів на зауваження Уряду.

20. Суд зазначає, що рішення, винесені на користь заявника, залишались невиконаними протягом п'яти років і десяти місяців та чотирьох років і восьми місяців відповідно.

21. Суд нагадує, що ним вже було визнано порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, подібних до цієї (див., серед інших, «Ромашов проти України», пп. 42-46; «Шмалько проти України», № 60750/00, пп. 55-57, від 20 липня 2004 року).

22. Розглянувши всі подані до Суду матеріали справи, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи аргументів, які могли б переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі.

23. Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

24. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію.»

A. Шкода

25. Заявник вимагав відшкодування матеріальної шкоди у сумі заборгованості за рішенням суду, враховуючи процент інфляції за 2004-2005 роки та відшкодування моральної шкоди, не визначивши точної суми.

26. Уряд погодився з вимогами заявника та зазначив, що розмір матеріальної шкоди відповідав розміру заборгованості, яка залишалась невиконаною заявнику, і становив 6772,79 грн.

27. Оскільки заявник вимагав суму, присуджену йому рішенням суду, Суд вважає, що Уряд повинен виплатити заявнику залишок заборгованості³ на відшкодування йому матеріальної шкоди. Що стосується решти вимог заявника щодо справедливої сатисфакції, Суд, здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, присуджує заявнику 2600 євро на відшкодування моральної шкоди.

³ Як відомо Суду, це 6772,79 грн (приблизно 1100,07 євро).

В. Судові витрати

28. Заявник не подав жодних вимог в цій частині витрат. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

С. Пеня

29. Суд вважає доцільним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* скаргу заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу прийнятною, а решту скарги - непринятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику заборгованість, яка належить йому, а також 2600 (дві тисячі шістсот) євро на відшкодування моральної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;
 - (b) зазначена сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
 - (c) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;
5. *Відхиляє* решту вимог заявника.

Вчинено англійською мовою та повідомлено в письмовій формі 14 грудня 2006 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
(C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН
(P. Lorenzen)
Голова